

Ming Mutter wor immer e klei bessche etepetete, wie mer so schön säht, der Jung moot immer fing aangetrocke sin. Äwver minge Vatter hatt mir immer gesaht: “Jung, wann de am Bahnhoff bes, dann nemm ich dich met.”

Rolf Knorr

Minge Vatter wor Lokführer hee en Düx. Da gov et domols noch die Damflok. Ming Mamm hät mich fein gemaht un ich ben dann, wie minge Vatter gesaht hät, an der Bahnhoff. Do hät dä aangehalde - dat wor ne ganz normale Zog - un hät mich met op die Lok genomme, en große, schwere Damflok. Ich hatt en klein leserbahn zo Hus un wor ganz hin un weg vun däm all. Un mir fahren. “Ich looß dich dann hingen widder rus.” Ich wor grad ens sechs Johr ald, “Om Röckwäg loss ich dich hee widder rus.” God!

Ich dann op die Lok un do wor dä Heizer, do wor Damf, un ich hatt ene Spass gehat. Et Eng vom Leed wor, ich ben erungergesteegen un han mich äwver nit mih widdererkannt. Hee schwatz, do schwatz, mi schön wieß Hembche, un ich hatt esu en schön gääle Botz aan, et wor alles schwatz. Han ich mir gedaach: “Wie küss de jetz widder heim?” Äwver domols han ich nit dran gedaach. Ich kom heim, do hät et Kamesölche gegowve. “Wo küss do dann her?” Han ich der gesaht: “Jo, ich wor mem Papa ungerwähs.”

“Ah, waad, wann dä heimkütt, däm weed ich jet verzälle: ‘Wie kanns do do op die Lok gonn? Hätts de däm nit andere Saache aandun künne?’”

Alsu ich han se kamesölt kräge un minge Vatter kräht se dann am Ovend och noch, wie dä heimkom. Dat wor ming eetste Faht op ner Lokomotiv un ich wor schwatz widder rungergekumme.

Knorr, Rolf (65): *Ming eetste leserbahnfaht*

mɪŋ mʊtɐ di vɔɐ ʔɪmɐ ʔə kleɪ bɪsʝə ʔeːtə peːteːtə vi mɛ zo ʃøːn zɛːt nə dɛ jʊŋ mo:t ʔɪmɐ faɪn ʔa:njɛtʁokɛ
zɪn ʔɛvɐ mɪŋə fate dɛ hat miɐ ʔɪmɐ jɛzɑ:t jʊŋ vɛn dɛ ʔam ˈba:nhɔf bes dan:ɛm_ɪf dɪf met mɪŋə fate
vɔɐ ˈlɔkfyːɐ he_ɪn dɪks nə da jɔ:v_ət nɔx di ˈdampfloks nə ʔʊn mɪŋ mam dɛ hɛt mɪɔ faɪn jɛma:t nə ʔənt
ʔɪf bɪn dan vi mɪŋə fate jɛzɑ:t hɛt ʔan dɛ ˈba:nhɔf ʔʊn da hɛd:ɛ ʔa:njɛha:lɛ dat vɔː nə jantʃ nɔˈma:lɛ
tʃox ʔʊn hɛt mɪf ... met ʔop di lok jɛnɔmɐ ʔən gɛuːsə ʃvɛːɐ ˈdamflok ʔʊn ʔɪf hat kleɪnɐ ʔiːzɛba:n tʃo
hʊz_ʊn_ɪf vɔɐ jantʃ hɪn_ʊn vɛk fɔn dɛm ʔal ʔʊn jaː mɛ faːɐn ʔɪf lɔs dɪf dan hɪŋən vɪdɛ ɐʊs ʔʊn_ɪf
vɔ gɛa:d_ɳs:ɛks jɔː ʔalt nə ʔʊn_ɔm ˈɐɣkveːfj lɔz_ɪf dɪf heː vɪdɛ ɐʊs jɔːd_ʊn ʔɪf dan ʔop dɛ lɔg_ʊn dɔ
vɔ dɛ haɪtʃɐ dɔ_ə damf nə ʔʊn ʔund_ɪf had_ənə ʃpas jəhat dɛ ʔɛŋ fɔm leːt vɔː ʔɪf bɪn_əʔʊŋɐ
jɛftiːjən_ʊn han mɪf ʔɛvɐ ni mi ˈvɪdɛʔɛ.kant heː ʃvats dɔː ʃvats mɪŋ ʃøːn vɪːs himpɪjə ʔən_ɪf had_əz_ʊn
ʃøːn jɛ:lə bɔtʃ ʔa:n ʔət vɔ ʔalɛs ʃvats ha_ɪf mi_ɛdaː vi kys dɛ jɛtʃ vɪdɛ haɪm ʔɛvɐ ˈdɔːmɔls han_ɪf
nɪtːɐan_ɛda ʔɪf kɔːm haɪm hɛd_ət kaməˈzœːlfjə jɛjɔvən vɔː kys duː dan heɐ ha_ɪf dɛ jɛdət jaː ʔɪh vɔɐ
mem ˈpapa ʔʊŋɐˈvɛːs nə ʔaː vaːt vɛn dɛː ˈheːmkɪt dɛm vɛːd_ɪf:ɛt fɛtʃɛlə vi kans tu dɔː ʔop dɛ lok jɔn
mɛɪns dɛ dɛn ʔandɛɐ zɑːxə ʔaːndʊn kɪnə ʔalzʊ ʔɪf han zə kaməˈzœːlt kɛːjə ʔʊn jaː nʊ mɪŋə fate dɛɐ
kɛːt_sə dan_am ʔɔːvəndːan ʔo_nɔx ʔals dɛ ˈhaɪm kɔːm ja dat vɔɐ mɪŋ ʔeːtʃtɛ faːt ʔovəm ˌlokomoˈtiːf_ʊn
vɔːə ʃvats vɪdɛ ˈɐʊŋɛjɛkʊmɐ